

Soldatović megformálásában pontosan jelzi hovatarozását: az emberi figurák, az őzek, gólyák, varjak, lovak és kutyák olyan régóta meggyökeresedett jelentést hordoznak magukban, amelyet teljes egészében csak az itt élő, vajdasági ember tud felfedni és megfejteni.

A modern jugoszláv szobrászatban pedig elsősorban azok az emlékművek jelölik ki helyét, amelyeknek kijutott a szerencse, hogy bronzba öntsék őket, és életre kelhettek a síkság ege alatt. Ezek a szobrok őrzik művészetének maradandó értékét.

A kiállításon végigsétálva talán aggodalom vett erőt rajtunk, talán zavaró nyugtalanság, vészjósló érzések kerítettek hatalmukba bennünket, ám e művészet hitelességét és következetességét nem vonhatjuk kétségbe — hisz ezeknek a formáknak az a rendeltetésük, hogy nyugtalansítsák az embert.

Méltóságteljes, nyúlánk, lehajtott fejű figurák kísérik ki bennünket, koponyákba, kutyákba botlunk, és szinte kétségbeesetten kutatunk egy kis reménysugár után. A művészet álomvilágából kilépve azonban nem oldódhat fel aggodalmunk — hisz mindennapjaink csak igazolhatják a kiállítóteremben látottakat.

Dura Jakšić (1982) — álljunk meg még egy pillanatra az újvidéki Duna-parkban a nagy költő és festő előtt. A mélabúsan, hallgatagon ülő szobrot örökös vidámság veszi körül: a simogató gyermekkezek játék közben fényesre csiszolták a bronzot. Mi, akik már kinőttünk a gyermekkori biztonságából, a szobor arcán észrevesszük a szomorúságot. Van valami közös a költő és az őt megformáló szobrász sorsában: a világ rendjét ugyan nem változtathatták meg, de mindketten felsorakoztak azok közé, akik az élet és halál törvényei között alkotómunkájukkal az emberi lét nagyságát hirdetik.

Bela DURANCI

VOJNICS Ibolya fordítása

OTO LOGO SZÁRITS-EMLÉKMŰVE

Oto Logo munkái — az absztrakt szobrászat Hepworth-tól induló vonalának közhelyeit is érintve persze — összetett, nagy aranyékszerekre emlékeztetnek. Vajdasági születésű, és minden bizonnyal így kerülhetett rá sor, hogy éppen ő készítse el a júliusi női vitorlázórepülő Európa-bajnokságra Szárits János (Ivan Sarić) emlékművét.

A lokáció kitűnő. A szobrok a nyugodt kis terek intimitásában élnek igazán. Olykor megesisik velem, hogy nagyvárosokban betévedek egy-egy ilyen kis térre, és ott egy teljesen ismeretlen, patinaverejtékes emberke előtt azt mondom, igen, tán éppen ez a halhatatlanság.